

2. Článok 8 smernice 2008/94 sa má vykladať v tom zmysle, že na určenie, či členský štát splnil povinnosť uvedenú v tomto článku, nemožno zohľadniť dávky zákonného dôchodku.
3. Článok 8 smernice 2008/94 sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa uplatňoval, stačí, ak v deň, keď nastane platobná neschopnosť zamestnávateľa, nemá podnikový doplnkový dôchodkový systém dostatočné finančné krytie a z dôvodu svojej platobnej neschopnosti nemá zamestnávateľ potrebné prostriedky na zaplatenie odvodov postačujúcich na to, aby sa umožnilo úplné vyplatenie dávok dlžných príjemcom. Nie je nevyhnutné, aby títo príjemcovia preukázali existenciu ostatných okolností, ktoré viedli ku kráteniu ich nárokov na dávky v starobe.
4. Smernica 2008/94 sa má vykladať v tom zmysle, že opatrenia, ktoré Írsko prijalo po vydaní už citovaného rozsudku *Robins a i.* neznamenajú splnenie povinností uložených touto smernicou a že hospodárska situácia členského štátu nepredstavuje výnimočnú okolnosť, ktorá môže odôvodniť zníženie úroveň ochrany záujmov zamestnancov, pokiaľ ide o ich nároky na dávky v starobe z podnikového doplnkového dôchodkového systému.
5. Smernica 2008/94 sa má vykladať v tom zmysle, že skutočnosť, že opatrenia prijaté Írskom po vydaní už citovaného rozsudku *Robins a i.* nemali za následok to, že by žalobcom v konaní vo veci samej umožnili získať viac ako 49 % hodnoty ich nadobudnutých nárokov na dávky v starobe z podnikového doplnkového dôchodkového systému, sama osebe predstavuje závažné porušenie povinností tohto členského štátu.

(¹) Ú. v. EÚ C 290, 1.10.2011.

Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 23. apríla 2013
— Laurent Gbagbo (C-478/11 P), Katinan Justin Koné (C-479/11 P), Akissi Danièle Boni-Claverie (C-480/11 P), Alcide Djédjé (C-481/11 P), Affi Pascal N'Guessan (C-482/11 P)/Rada Európskej únie

(Spojené veci C-478/11 P až C-482/11 P) (¹)

(Odvolanie — Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Obmedzujúce opatrenia prijaté voči osobám a subjektom — Článok 263 ods. 6 ZFEÚ — Lehota na podanie žaloby — Vyššia moc — Ozbrojený konflikt)

(2013/C 171/12)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Odvolatelia: Laurent Gbagbo (C-478/11 P), Katinan Justin Koné (C-479/11 P), Akissi Danièle Boni-Claverie (C-480/11 P), Alcide Djédjé (C-481/11 P), Affi Pascal N'Guessan (C-482/11 P) (v zastúpení: L. Bourthoumieux, avocate)

Ďalší účastník konania: Rada Európskej únie (v zastúpení: B. Driessen a M.-M. Joséphidès, splnomocnení zástupcovia)

Predmet veci

Odvolania podané proti uzneseniu Všeobecného súdu (piata komora) z 13. júla 2011 — Gbagbo/Rada (T-348/11), Katinan Justin Koné/Rada (T-349/11), Akissi Danièle Boni-Claverie/Rada (T-350/11), Alcide Djédjé/Rada (T-351/11), Affi Pascal N'Guessan/Rada (T-352/11), ktorými Všeobecný súd zamietol ako zjavne neprípustné žaloby, ktorými sa odvolatelia domáhali zrušenia jednak rozhodnutí Rady 2011/17/SZBP z 11. januára 2011 (Ú. v. EÚ L 11, s. 31), 2011/18/SZBP zo 14. januára 2011 (Ú. v. EÚ L 11, s. 36) a 2011/221/SZBP zo 6. apríla 2011 (Ú. v. EÚ L 93, s. 20), ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/656/SZBP, ktorým sa obnovujú obmedzujúce opatrenia voči Pobrežiu Slonoviny a jednak nariadení Rady (EÚ) č. 25/2011, zo 14. januára 2011 (Ú. v. EÚ L11, s. 1) a Rady (EÚ) č. 330/2011 zo 6. apríla 2011 (Ú. v. EÚ L 93, s. 10), ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 560/2005, ktorým sa ukládajú určité osobitné obmedzujúce opatrenia namierené proti určitým osobám a subjektom v dôsledku situácie na Pobreží Slonoviny v rozsahu, v akom sa týkajú odvolateľov — Chýbajúce individuálne oznámenie tohto rozhodnutia — Prípád vyššej moci

Výrok rozsudku

1. Odvolania sa zamietajú.

2. Laurent Gbagbo, Katinan Justin Koné, Akissi Danièle Boni-Claverie, Alcide Djédjé a Affi Pascal N'Guessan sú povinní nahradiť troy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 6, 7.1.2012.

Rozsudok Súdneho dvora (desiata komora) z 25. apríla 2013
— Európska komisia/Írsko

(Vec C-55/12) (¹)

(Nesplnenie povinnosti členským štátom — Smernica 2003/96/ES — Zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny — Oslobodenie pohonných látok motorových vozidiel používaných zdravotne postihnutými osobami od spotrebnej dane — Zachovanie oslobodenia po uplynutí prechodného obdobia — Porušenie)

(2013/C 171/13)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: R. Lyal a W. Mölls, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaný: Írsko (v zastúpení: E. Creedon, splnomocnený zástupca)

Predmet veci

Porušenie smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny (Ú. v. EÚ L 283, s. 51; Mim. vyd. 09/001, s. 405) — Oslobodenie pohonných látok motorových vozidiel používaných zdravotne postihnutými osobami od spotrebnej dane — Zachovanie oslobodenia po uplynutí prechodného obdobia

Výrok rozsudku

1. Írsko si tým, že priznávalo po uplynutí 31. decembra 2006 prechodného obdobia podľa článku 18 ods. 1 prvého pododseku smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2004/74/ES z 29. apríla 2004, a podľa prílohy II tejto smernice, oslobodenie pohonných látok motorových vozidiel používaných zdravotne postihnutými osobami od spotrebnej dane, nespĺnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 4 ods. 1 tejto smernice.
2. Írsko je povinné nahradiť trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 89, 24.3.2012.

Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 25. apríla 2013 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Curtea de Apel București — Rumunsko) — Asociația ACCEPT/Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

(Vec C-81/12) (¹)

(Sociálna politika — Rovnosť zaobchádzania v zamestnaní a povolani — Smernica 2000/78/ES — Článok 2 ods. 2 písm. a), článok 10 ods. 1 a článok 17 — Zákaz diskriminácie na základe sexuálnej orientácie — Pojem „skutočnosti, z ktorých možno vyvodzovať, že došlo k diskriminácii“ — Prispôbenie dôkazného bremena — Účinné, primerané a odstrašujúce sankcie — Osoba vystupujúca a vnímaná verejnosťou ako vedúci predstaviteľ profesionálneho futbalového klubu — Verejné vyhlásenia vylučujúce prijatie futbalistu prezentovaného ako homosexuál do zamestnania)

(2013/C 171/14)

Jazyk konania: rumunčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Curtea de Apel București

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Asociația ACCEPT

Žalovaná: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

Predmet veci

Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Curtea de Apel București — Výklad článku 2 ods. 2 písm. a), článku 10 ods. 1 a článku 17 smernice Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani (Ú. v. ES L 303, s. 16; Mim. vyd. 05/006, s. 7) — Diskriminačné kritériá pre výber zamestnancov futbalového klubu súvisiace so sexuálnou orientáciou — Uplatniteľnosť smernice na prípad diskriminačných vyhlásení v tlači pri neexistencii skutočného náborového konania — Skutočnosti nasvedčujúce tomu, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii — Dôkazné bremeno — Režim sankcií uplatniteľný na prípad nedodržania ustanovení — Prípustnosť vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá bráni uplatneniu priestupkovej sankcie po uplynutí šesťmesačnej premlčacej doby — Povinnosť uložiť účinnú, primeranú a odstrašujúcu sankciu

Výrok rozsudku

1. Článok 2 ods. 2 a článok 10 ods. 1 smernice Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani, sa majú vykladať v tom zmysle, že také skutkové okolnosti, o aké ide v konaní vo veci samej, môžu byť, pokiaľ ide o profesionálny futbalový klub, posúdené ako „skutočnosti, z ktorých možno vyvodit, že došlo k diskriminácii“, hoci predmetné vyhlásenia pochádzajú od osoby vystupujúcej a vnímanej v médiách i v spoločnosti ako vedúci predstaviteľ tohto klubu bez toho, aby nevyhnutne mala právnu spôsobilosť zaväzovať alebo zastupovať túto spoločnosť v oblasti zamestnávania.
2. Článok 10 ods. 1 smernice 2000/78 sa má vykladať v tom zmysle, že za predpokladu, že by také skutočnosti ako vo veci samej boli posúdené ako „skutočnosti, z ktorých možno vyvodit, že došlo k diskriminácii“ na základe sexuálnej orientácie v rámci zamestnávania hráčov profesionálnym futbalovým klubom, dôkazné bremeno, tak ako je rozdelené v článku 10 ods. 1 smernice 2000/78, nevedie k vyžadaniu dôkazu, ktorý nemožno predložit bez toho, aby tým bolo porušené právo na ochranu súkromia.
3. Článok 17 smernice 2000/78 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej v prípade konštatovania diskriminácie na základe sexuálnej orientácie možno uložit iba pokarhanie, tak ako v prejednávacom prípade, ak k takému konštatovaniu dôjde po uplynutí šesťmesačnej premlčacej doby odo dňa, keď došlo k protiprávnemu konaniu, pokiaľ na základe tej istej právnej úpravy nie je taká diskriminácia sankcionovaná za vecných aj procesných podmienok, ktoré sankcii priznávajú účinnú, primeranú a odstrašujúcu povahu. Vnútroštátnemu súdu prináleží posúdiť, či vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide v konaní vo veci samej, predstavuje taký prípad, a prípadne poskytnúť v rámci možnosti výklad vnútroštátneho práva na základe znenia a cieľa uvedenej smernice, aby došiel k riešeniu, ktoré táto smernica sleduje.

(¹) Ú. v. EÚ C 126, 28.4.2012.